

Práce pojednává o odrazu vnímání ženského těla v literárním korpusu složeném z ženami psaných děl. Proměny ženského těla byly sledovány ve třech francouzských románech současnosti: *Biographie de Za faim* od Amélie Nothomb, *Truismes* od Marie Darrieussecq a *Rosie Carpe* od Marie NDiaye. Mladé autorky podobného věku v nich sdělují svůj pohled na postavení ženy v postmoderním světě. Výhradně ženské hrdinky se vyrovnávají s vlastním tělesným já ve společnosti, která je zatížena dlouhotrvající nadvládou mužů. Jejich svědectví zahrnují líčení různorodých tělesných prožitků i obtížných vztahů s okolním světem, a přispívají tak k vytvoření ženské identity. Hrdinky všech tří románů se vydávají na cestu hledání sebe sama. Bojují se zavedeným pořádkem a hledají své místo ve společnosti. Vypravěčka Amélie Nothomb se brání přerodu milovaného dětského těla v nenáviděné tělo ženy, které s sebou přináší rozkol těla a duše. Dospívání je vnímáno jako ztráta a Nothomb se mu brání uzavřením vlastního těla. Nechť k rodícímu se ženskému tělu vyústí v anorexii, která se stane prostředkem boje proti abjekci. Oproti tomu Darrieussecq zobrazuje přetékaající ženské tělo bez hranic. Autorka v neuvěřitelném příběhu ženy, která se postupně mění v prasnici, zveličuje ty projevy ženského těla, které byly dlouhou dobu tabuizovány a které vyvolávají obavy. Hrdinka je nakonec v hledání vlastní identity úspěšná a z pouhé loutky mužů se stane myslící spisovatelkou, i když v prasečím těle. V posledním studovaném románu, *Rosie Carpe*, hrdinka své místo nenachází. Fantastická cesta za vlastní rodinou končí rozmělněním její osobnosti. Díky ženským hlasům, které se ve velkém počtu zvedly na konci tisíciletí, zaujalo ženské tělo významné místo v literární tvorbě. Tvorba žen je podmíněna zkoumáním vlastního těla, psychologický rozbor postav je většinou nahrazen popisem tělesných pocitů.